

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121426489
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6121426489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Milana Majerníka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: Q. Y., V. XX.XX.XXXX, P. XXX XX T., o zaplatenie 1.470,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 9Csp/150/2021-123 z 20. decembra 2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu 16. júla 2021 a 20. októbra 2021 postúpeným Okresnému súdu Prešov sa žalobca ako právny nástupca L. Ú. P., D.. T. (na základe zmluvy o postúpení pohľadávok) domáhal voči žalovanej zaplatenia 2.086,- eur s príslušenstvom, ktoré pozostávalo z úrokov z omeškania.
2. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a nepriznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.
3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“).
4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že medzi L. Ú. P., D.. T. ako veriteľkou a žalovaným ako dlžníkom bola 6. marca 2018 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere „Flexipôžička“, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach po 25,49 eur v období od 21. marca 2018 do 21. februára 2026. L. Ú. P., D.. T. vyzvala žalovaného postupom podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 565 Občianskeho zákonníka na predčasné splatenie úveru pre jeho neplnenie v splátkach a 13. novembra 2020 uzatvorila ako postupca so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávok.
5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že je potrebné si zvyknúť na to, že právne úkony dodávateľov voči spotrebiteľom vyžadujú väčšiu mieru určitosti a zrozumiteľnosti ako právne úkony v iných vzťahoch. Je tomu tak preto, že tieto právne úkony sú výsledkom vôle jednej zmluvnej strany (dodávateľa) bez ingerencie spotrebiteľa. Platí to o to viac, keď ide zo strany dodávateľa o právny úkon jednostranný, s ktorého obsahom sa spotrebiteľ nemá možnosť vopred oboznámiť a

oboznamujeme sa s ním až v čase doručenia. Preto je podľa súdu potrebné vyhnúť sa formuláciám, ktoré pripúšťajú nejednoznačný výklad. Potom za platný z hľadiska určitosti a zrozumiteľnosti považuje súd iba taký právny úkon dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorý bez ďalšieho (prima facie) vyhovuje definícii podľa § 34 Občianskeho zákonníka, v súlade s ktorou právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Zo zamerania právneho úkonu dodávateľa uvedeného v jeho písomnom vyhotovení musí tak byť zrejmé, čo v prejednávanej veci vyžadovalo výzvu s uvedením, že ak po jej doručení nedôjde k úhrade pohľadávky ani v lehote 90 dní, môže byť táto pohľadávka postúpená tretej osobe aj bez súhlasu dlžníka - spotrebiteľa. Takýto záver je výsledkom teleologického výkladu ustanovení o právnych úkonoch v spotrebiteľských vzťahoch smerujúcich k tomu, že právne úkony vedúce k zániku právneho vzťahu spotrebiteľ - banka musia byť formulované tak, aby takýto následok bol spotrebiteľovi bez pochybností zrejmý. Výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nezodpovedá akákoľvek upomienka na zaplatenie dlžnej sumy rovnako ani (bez ďalšieho) výzva o predčasnej splatnosti úveru ako sa o tom snažil žalobca súd presvedčiť, keďže výzva musí byť urobená až po splatnosti celej pohľadávky, ktorá má byť predmetom postúpenia, čomu upomienka o omeškaní splatnosti splátky nezodpovedá a výzva o predčasnom zosplatnení dlhu bola zameraná práve iba na tento následok a obsahovala upozornenie o vymáhaní pohľadávky v prípade jej nezaplatenia dostupnými prostriedkami, teda ani banka tento úkon nechápala ako úkon podmieňujúci postúpenie jej pohľadávky. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že banky plnia povinnosť podľa § 92 ods.8 zákona o bankách prostredníctvom samostatnej výzvy, v ktorej sa uvádza ako možný následok trvania omeškania dlžníka postúpenie pohľadávky tretej osobe. Žalobca tvrdil, že za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať „Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ z 13. februára 2019, pričom išlo o výzvu týkajúcu sa predčasného zosplatnenia úveru, v ktorej sa okrem iného uvádzalo „v prípade neuhradenia dlžnej pohľadávky banky v uvedenej lehote pristúpime k vymáhaniu pohľadávky banky využitím dostupných právnych prostriedkov“. Žalobca argumentoval rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/1/2021, s ktorým sa konajúci súd sa stotožňuje, keďže zodpovedá aj rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/34/2019. Samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru nie je súčasne výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo však neznamená, že jeho súčasťou za podmienok určitosti, zrozumiteľnosti a správnej formulácie táto výzva nemôže byť. Zrejmý rozdiel je však medzi listinami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v tejto veci a vo veci, v ktorej rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici. V prejednávanej veci je zrejmé, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru neobsahovalo náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tak, ako tomu bolo vo veci Krajského súdu v Banskej Bystrici, preto predmetné výzvy nie sú porovnateľné.

6. Súd prvej inštancie zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže žalobca uplatnenú pohľadávku platne nenadobudol, a to z dôvodu, že nepreukázal výzvu v zmysle vyššie uvedených požiadaviek.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a s ohľadom na skutočnosť, že úspešnému žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdil, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Konkrétne žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v zmysle platobnej histórie úveru a predložených výziev postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 13. februára 2019, kedy došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pre omeškanie s plnením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až 1. decembra 2020, t. j. celkom jednoznačne po nepretržitom omeškaní s plnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, t. j. omeškanie po dobu takmer dva roky) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný

bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev výzvou z 2. januára 2019; výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 13. februára 2019, pričom obálka k tejto výzve je súčasťou súdneho spisu. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie konštatoval, že podľa jeho názoru žiadne ďalšie náležitosti tejto výzvy zákonodarca nešpecifikoval, pričom sa nemôže stotožniť s právnym posúdením súdu, podľa ktorého by bol postupca povinný dlžníka na možnosť postúpenia pohľadávky osobitne upozorniť. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitných náležitostí tejto výzvy) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, resp. akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v konaní tvrdil a tvrdí, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok úveru, pričom doručenie tejto výzvy, platnosť postúpenia pohľadávky ani iné skutočnosti žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepoprel. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou počas celého konania žiadnym spôsobom popreté, v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa jeho názoru potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalobca vyčíslil trovy odvolacieho konania do výšky 187,60 eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 88,- eur a z trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 99,60 eur s DPH.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu v súdom určenej lehote písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre

rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie všetky vykonané dôkazy vyhodnotil správne a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky. Čo sa týka tvrdení žalobcu ohľadom preukázania splnenia podmienok pre platné zosplatenie úveru, a to dodržania lehoty troch mesiacov od omeškania so zaplatením omeškanej splátky a doručovania výzvy na úhradu omeškaných splátok žalovanému, odvolací súd zdôrazňuje, že tieto skutočnosti boli v konaní preukázané, a teda neboli dôvodom pre zamietnutie žaloby súdom prvej inštancie.

17. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že právna predchodkyňa žalobcu nepostupovala v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalobca nepredložil súdu žiadnu písomnú výzvu pred postúpením pohľadávky na nového veriteľa, ktorou by bol žalovanému poskytnutý dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu. Súd za takúto výzvu nepovažoval list z 13. februára 2019 predložený žalobcom a označený ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“, a to aj napriek tomu, že obsahuje znenie „Zároveň Vás vyzývame na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom ...“, keďže vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu ním banka - právna predchodkyňa žalobcu nevyzýva žalovaného k úhrade v dôsledku omeškania so splnením záväzku, ale len vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru a zároveň sa v tomto liste ani len nespomína možný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Odvolací súd má z obsahu listu z 13. februára 2019 označeného ako „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ (č. I. 41 súdneho spisu) a doručovaného doporučené žalovanému, ktorý bol právnej predchodkyňou žalobcu 25. februára 2019 vrátený späť s poznámkou adresát je neznámy preukázané, že právna predchodkyňa žalobcu v tomto liste konštatovala neuhradenie jej dlžnej pohľadávky aj napriek predchádzajúcim upomienkam žalovaným a týmto listom oznámila žalovanému, že dnešným dňom vyhlásila predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva. Zároveň právna predchodkyňa žalobcu týmto listom vyzvala žalovaného na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom, a to v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy a upozornila ho, že v prípade neuhradenia dlžnej pohľadávky v uvedenej lehote pristúpi k vymáhaniu pohľadávky využitím dostupných právnych prostriedkov a že už zaňho nebude platené poistenie úveru (v prípade, ak bolo dohodnuté).

19. V nadväznosti na to odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28. marca 2018, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). V odôvodnení tohto rozsudku odvolací súd okrem iného konštatoval, že rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod

46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).

20. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že ani samotný žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel platnosť postúpenia pohľadávky a ani iné skutočnosti, a preto je nutné jeho skutkové tvrdenia považovať za nesporné, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v prvom rade správne pristúpil k vyhodnocovaniu toho, či aktívna hmotnoprávna legitímácia svedčí samotnému žalobcovi. Bez akýchkoľvek pochybností a právnych polemík je zrejmé, že aktívna vecná legitímácia patrí medzi základné procesné podmienky. Posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie nesúvisí s ustanovením § 151 ods. 1 CSP ohľadne skutkových tvrdení strany, ktoré má protistrana výslovne poprieť, resp. súd považovať za sporné, či nesporné. V danej veci je potrebné zohľadniť jednu zo základných zásad civilného sporového konania, a to materiálny korektív prejednávanej zásady. V rámci materiálnych korektívov prejednávanej zásady jedným z podstatných je aj ustanovenie § 185 ods. 3 CSP, ktoré jednoznačne stanovuje, že súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. V danom prípade sa jednoznačne jedná o procesnú podmienku a súd prvej inštancie bol plne oprávnený v zmysle citovaného materiálneho korektívu pristúpiť k preskúmaniu základnej procesnej podmienky, akou je aktívna vecná legitímácia a túto následne aj vyhodnotiť a urobiť z nej právne závery. Skutočnosť, či protistrana, a to strana žalovaného, danú skutočnosť popierala alebo nepopierala v kontradiktórnom spore, hrá úlohu minimálnu, resp. úlohu zohrávať nemusí, keďže súd môže aj bez návrhu pristúpiť k preskúmaniu jednotlivých procesných podmienok. Je úlohou samotného žalobcu, aby preukázal, že je oprávnený podať takú žalobu, ktorá spĺňa všetky predpoklady v rámci podmienok konania na to, aby takáto žaloba mohla byť podaná a aby mu zároveň teoreticky v konaní zaručovala úspešnosť. V tomto prípade nie je povinnosťou samotného žalovaného brániť sa voči žalobe, ktorá nespĺňa základné predpoklady pre svoj úspech v zmysle nenaplnenia procesných podmienok a touto skutočnosťou je povinný sa súd prvej inštancie zaoberať bez ohľadu na aktivitu druhej sporovej strany. V kontradiktórnom spore je s materiálnymi korektívami (akým je aj civilné sporové konanie) je totiž neprípustné, aby súdy priznávali akékoľvek uplatnené nároky žalobcom len na základe toho, že protistrana sa procesne nebráni, resp. takto uplatnené nároky nenamieta. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil jeden zo štyroch základných materiálnych korektívov prejednávanej zásady a jeho využitím zároveň nenarušil kontradiktórnosť samotného sporu.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobcu v liste z 13. februára 2019 neupozornila žalovaného ako spotrebiteľa na možnosť postúpenia predmetnej bankovej pohľadávky, odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu. V tomto dôsledku je zmluva o postúpení pohľadávky z 1. decembra 2020 absolútne neplatným právnym úkonom a žalobca nie je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný.

22. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplyvajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).